

Sygn. akt I C 1196/17

Dnia 20 grudnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Maria Tokarz

Protokolant: prot. sąd. . Daria Burny

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2017 roku w Nowym Sączu

na rozprawie

z powództwa Banku (...) S.A. z/s W B.

przeciwko S. H.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego **S. H.** na rzecz powoda Banku (...) S.A. z/s w B. kwotę 104 668,76 zł (sto cztery tysiące sześćset sześćdziesiąt osiem złotych i 76/100) wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie od kwoty 97 575,27 zł za okres od dnia 05.11.2015 r. do dnia 31.12.2015 r. w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP i od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP nie wyższej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie.

II. Zasądza od pozwanego **S. H.** na rzecz powoda Banku (...) S.A. z/s w B. kwotę 8509 zł (osiem tysięcy pięćset dziewięć złotych 00/100) z tytułu zwrotu kosztów postępowania.

III. Przyznaje adwokat B. B. ze środków Skarbu Państwa wynagrodzenie w kwocie 4428 zł (w tym VAT) z tytułu zastępstwa procesowego udzielonego pozwanemu z urzędu.

IV. Nieuiszczonymi kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.

SSO Maria Tokarz

Sygn. akt I C 1196/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 20.12.2017 roku

Pozwem inicjującym przedmiotowe postępowanie Bank (...) SA w B. domagał się wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i nakazanie pozwanemu S. H., aby zapłacił na jego rzecz kwotę 104.668,76 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie od kwoty 97.575,27 zł za okres od dnia 05.11.2015 r. do dnia 31.12.2015 r. w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP i od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP nie wyższej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie oraz obciążenia pozwanego kosztami procesu w tym kosztami uiszczonej opłaty od pozwu i kosztami zastępstwa prawnego wg norm przepisanych. W przypadku wniesienia przez pozwanego sprzeciwu od nakazu zapłaty lub przekazania sprawy do postępowania zwykłego Bank domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego w/w kwoty wraz ze wskazanymi odsetkami i kosztami procesu (k. 1-6 i k. 20-21).

Motywuując pozew powodowy Bank podniósł, że zawarł w dniu 5.12.2014 roku z pozwanym umowę o kredyt nr. (...), na podstawie której pozwany otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną, zobowiązując się jednocześnie do jej zwrotu na warunkach ściśle określonych w umowie. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, bowiem należności wynikające z umowy kredytu nie zostały uregulowane w terminach określonych w tej umowie. W związku z powyższym Bank wypowiedział umowę o kredyt ze skutkiem na dzień 5.11.2015 roku. Z tego tytułu powstało zadłużenie, które znajduje odzwierciedlenie w treści ksiąg rachunkowych banku. Strona powodowa podała, że w celu polubownego zakończenia sporu i uniknięcia sądowej drogi dochodzenia roszczenia wezwała pozwanego do spłaty zadłużenia. Pomimo wezwania, do dnia dzisiejszego, nie uiścił on jednak należności wynikających z umowy, w tym należnych odsetek umownych. Strona powodowa wskazała, iż na zobowiązanie pozwanego stanowiące wartość przedmiotu sporu składają się : 97.575,27 zł tytułem niespłaconej należności głównej, 7.075,49 zł tytułem odsetek umownych naliczonych za okres od dnia 15.06.2015 do dnia wymagalności, 18,00 tytułem opłat i kosztów bankowych. Strona powodowa domaga się też zapłaty dalszych odsetek umownych za opóźnienie liczonych za okres od dnia 5.11.2015 r. do dnia 31.12.2015 r. w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP i od dnia 1.01.2016 r. do dnia zapłaty w wysokości kredytu lombardowego NBP, nie wyższej niż wysokość odsetek maksymalnych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 19.01.2017 roku do sygn. I Nc 256/16 Sąd nakazał pozwanemu S. H., aby zapłacił na rzecz powoda Banku (...) S.A. z/s w B. kwotę 104.668,76 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie od kwoty 97.575,27 zł za okres od dnia 05.11.2015 r. do dnia 31.12.2015 r. w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP i od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP nie wyższej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie oraz kwotę 6.709 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 5.400zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniósł w tym terminie sprzeciw- k 41.

Pozwanemu przywrócono termin do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty- k. 64.

W piśmie z dnia 30.08.2017 roku k. 49 pozwany zaskarżył nakaz zapłaty w całości. Zaznaczył, że zaciągnięte zobowiązanie nie miało związku z prowadzeniem działalności gospodarczej. Pozwany podawał, że występuje w charakterze konsumenta. Zdaniem pozwanego powodowy Bank nie dochował procedury wypowiedzenia umowy kredytowej. Nie doręczono mu wypowiedzenia umowy kredytowej. W tej sytuacji wierzytelność z umowy nie mogła zostać postawiona w stan wymagalności.

W piśmie z dnia 25.10.2017 roku –k. 68 pozwany zwrócił uwagę na nielojalne zachowanie strony powodowej. Pozwany wskazywał na to, że w rozmowach telefonicznych powodowy Bank zapewniał go o możliwości polubownego załatwienia sprawy, tymczasem wystąpił na drogę sądową, eskalując koszty. Będąc instytucją zaufania publicznego Bank działał w złej wierze.

W piśmie z dnia 12.12.2017 roku (k.127-128) strona powodowa uznała twierdzenia pozwanego za bezzasadne i nie mogące stanowić skutecznej podstawy do podważenia zasadności roszczenia z pozwu. Pozwany nie zakwestionował faktu zawarcia umowy kredytowej. Pozwany nie dopełnił ciężącego na nim obowiązku terminowej spłaty kredytu. Mimo prób polubownego zażegnania sporu pozwany nie uiścił powstałej zaległości. Strona powodowa wykonując zatem swe uprawnienia wypowiedziała mu umowę kredytową. Zdaniem powodowego Banku pozwany otrzymał wypowiedzenie umowy kredytowej. W piśmie z dnia 29.09.2015 roku przyznał, że wypowiedzenie zostało mu doręczone. Dalsza korespondencja stron również wskazuje na to, że pozwany miał wiedzę na temat istnienia wymagalnego długu, uznał jego istnienie i wysokość. W pismach kierowanych do Banku nie kwestionował skuteczności wypowiedzenia umowy.

Na rozprawie w dniu 13.12.2017 roku –k. 125 pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa z powodu niewykazania faktu wymagalności roszczenia przez powodowy Bank. Pozwany zaprzeczył aby otrzymał wypowiedzenie umowy kredytowej, ale przyznał, że otrzymał wezwania do zapłaty. Skoro kredyt nie został wypowiedziany to układ ratalny wciąż obowiązuje, w związku z tym wysokość rat jest niewykazana. Pełn. pozwanego złożył też wniosek o rozłożenie ewentualnie zasądzonego roszczenia na raty w kwocie po 1000 zł miesięcznie.

Pełnomocnik pozwanego zarzucił też, że w myśl art. 75 c ust. 3 Prawa Bankowego Bank był przy kredycie konsumenckim zobowiązany do prowadzenia negocjacji z konsumentem i umożliwienia mu ewentualnej spłaty na korzystniejszych warunkach. Tymczasem Bank prowadził egzekucję w oparciu o wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym i nie poinformował komornika, o utracie mocy tego tytułu wykonawczego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5.12.2014 roku strona powodowa Bank (...) S.A. reprezentowana przez K. B. zawarła z pozwanym S. H. umowę o kredyt gotówkowy (...) nr (...) - (...). Kredyt w wysokości 99.786,17 zł został udzielony na cele konsumpcyjne na okres do dnia 16.12.2019 roku. Wysokość oprocentowania kredytu była zmienna i na dzień zawarcia umowy wynosiła 10,99% w stosunku rocznym. Oprocentowanie kredytu stanowiło sumę stałej w całym okresie kredytowania marży banku wynoszącej na dzień zawarcia umowy 8,94% i stawki WIBOR 6M z najbliższego dnia roboczego poprzedzającego dzień złożenia wniosku kredytowego tj z dnia 26.11.2014 roku tj wynoszącej 2,05 % w stosunku rocznym (par 3 ust 1). Kredytobiorca został poinformowany przez bank o ryzyku związanym ze wzrostem oprocentowania oraz zapoznał się ze skutkami wynikającymi z możliwości wzrostu oprocentowania (par 3 pkt 7). Raty kapitałowe i raty z tytułu odsetek były płatne w 60 równych ratach kapitałowo-odsetkowych naliczanych w systemie annuitetowym, płatne do 15-tego każdego miesiąca w wysokości 2.175,66 zł (par 3 ust 8). Całkowita kwota do zapłaty przez kredytobiorcę na dzień zawarcia umowy wynosiła 160.325,56 zł, a rzeczywista stopa oprocentowania na dzień zawarcia umowy wynosiła 31,28% (par 3 ust 10-11). Wszystkie wpłaty kredytobiorcy na poczet kredytu Bank zaliczał na spłatę kredytu w następującej kolejności: prowizje, opłaty i koszty banku, odsetki od zadłużenia przeterminowanego, odsetki zapadłe, przeterminowane raty kapitałowe, odsetki bieżące, zadłużenie z tytułu kredytu (par 4 ust1). W przypadku braku zapłaty w terminie określonym w umowie, bank od przeterminowanych rat kapitałowych naliczał odsetki karne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku tj 12% w stosunku rocznym. Każda zmiana wysokości stopy kredytu lombardowego NBP powodowała automatyczną zmianę wysokości oprocentowania przeterminowanego rat kapitałowych z dniem wejścia w życie Uchwały (...) (par 4 ust 11). Jako zadłużenie przeterminowane Bank przyjmował zadłużenie powstałe w wyniku niespłacenia przez Kredytobiorcę w umówionym terminie raty kredytu lub jej części, a także innych należności wynikających z umowy w tym opłat i prowizji (par 4 ust 12). Bank miał prawo wypowiedzieć umowę kredytową z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia w przypadku niedokonania przez kredytobiorcę w terminach określonych w umowie spłaty pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim dwukrotnym listownym wezwaniu kredytobiorcy do zapłaty zaległych rat w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania (par. 4 ust 14). Kredytobiorca zobowiązał się niezwłocznie zawiadomić Bank o zmianach nazwiska, adresu zamieszkania pod rygorem odpowiedzialności za powstałą szkodę (par 7 ust 1). Kredytobiorca oświadczył, że otrzymał przed zawarciem umowy formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego, o którym mowa w art. 14 ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 12.05.2011 roku oraz Bank lub pośrednik kredytowy udzielił mu przed zawarciem umowy wszelkich wyjaśnień dotyczących treści informacji przekazanych przed zawarciem umowy oraz postanowień zawartych w umowie w sposób umożliwiający podjęcie przez kredytobiorcę decyzji dotyczącej umowy (par.11 pkt 4). Bank pobierał opłaty za pisemne wezwania do zapłaty dotyczące przeterminowanego zadłużenia nie więcej niż 18 zł bez względu na liczbę adresatów (par 12 ust 3 pkt 2).

(dowód: o umowa kredytowa k.22-24)

Pozwany przeznaczył środki z kredytu na prowadzenie działalności gospodarczej tj. działalności cateringowej. Już w lutym 2015 roku pozwany miał trudności w regulowaniu pełnych rat kredytowych.

(dowód: wydruki bankowe k. 33-35, częściowo zeznania pozwanego k. 125-126 0:18:14)

Powodowy Bank trzykrotnie przed wypowiedzeniem umowy kredytowej ekspediował na adres pozwanego wskazany w umowie kredytowej wezwania do zapłaty z dnia 20.05.2015 roku, z dnia 5.06.2015 roku i z dnia 19.08.2015 roku, wyznaczając pozwanemu początkowo 7 dni na uregulowanie płatności, w ostatnich pismach wyznaczono już 3 dniowy termin płatności.

(dowód: wezwania do zapłaty k. 30-32)

Pismem dnia 21.09.2015 roku powodowy Bank wypowiedział pozwanemu z dniem 21.09.2015 roku umowę kredytową z zachowaniem okresu 30 dni wypowiedzenia od dnia doręczania tegoż pisma, wskazując, że zadłużenie z umowy kredytowej na dzień 20.09.2015 roku wynosi w sumie 96.611,34 zł.

Pismo z wypowiedzeniem adresowano na adres pozwanego wskazany w umowie kredytowej tj. M. 249. Przesyłkę odebrano w dniu 28.09.2015 roku.

(dowód: wypowiedzenie umowy kredytowej k. 28, potwierdzenie nadania przesyłki listowej- wydruk elektroniczny k. 29, pocztowa książka nadawcza k. 144-146)

Pismem z dnia 29.09.2015 roku pozwany prosił powodowy Bank o rozłożenie jego zadłużenia na raty w kwotach po 1000 zł miesięcznie. Przyznał, że otrzymał wypowiedzenie umowy o kredyt.

(dowód: pismo z dnia 29.09.2015 roku k.129)

Pozwany w okresie od lutego 2016 roku do grudnia 2016 roku prowadził negocjacje z Bankiem w formie pisemnej dotyczące możliwości zmniejszenia rat kredytowych. Nie kwestionował wypowiedzenia mu umowy kredytowej. Przyznawał fakt posiadania w powodowym Banku zadłużenia. Z uwagi na trudną sytuację materialną prosił o obniżenie rat. Po piśmie pozwanego z dnia 15.02.2016 roku powodowy Bank obniżył mu raty kredytowe do 2.200 zł miesięcznie. Pozwany nie był jednak w stanie i tych obniżonych rat spłacać i prosił o ich dalsze obniżenie. Bank zaproponował pozwanemu zatem raty w wysokości 1800 zł miesięcznie, lecz dla pozwanego dalej była to kwota zbyt wysoka.

(dowód: korespondencja pozwanego z bankiem k. 130-143)

W dniu 31.07.2016 roku powodowy Bank wystawił wyciąg nr (...) z Ksiąg Banku, w którym stwierdził, że na dzień 31.07.2016 roku pozwany posiada wymagalne zadłużenia z tytułu umowy o kredyt gotówkowy (...) nr (...) - (...) na kwotę 97.575,27 zł w tym kapitał na 93.469,22 zł, odsetki skapitalizowane naliczone do dnia 5.11.2015 roku w wysokości 4.106,05 zł, odsetki karne naliczone do 31.07.2016 roku wg stopy procentowej wynoszącej 10% na kwotę 7.075,49 zł, opłaty i prowizje na kwotę 18 zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg Banku k. 25)

Pozwany jest bezdzietnym kawalerem, jest zatrudniony w firmie PPHU (...) E. J. z zarobkiem 1.459,48 zł netto. Mieszka wraz z rodzicami w ich domu mieszkalnym. Rodzice powoda pobierają niewielkie emerytury w kwotach po 1000 zł miesięcznie. Pozwany spłaca dwa kredyty w (...) Banku każdy kwotą 700 zł miesięcznie oraz ratę leasingową za zakup samochodu kwotą 1300 zł miesięcznie. Pozwany wraz z rodzicami korzysta z pomocy opieki społecznej. Pozostaje na utrzymaniu matki. Pozwany dorabia w budowlance.

(dowód: oświadczenie majątkowe k. 70, zaświadczenie o zarobkach k. 75, umowa o pracę k. 76, umowy kredytowe i leasingu k. 77-85, dowody wpłat k. 86-90, częściowo zeznania pozwanego k. 125-126 0:18:14)

W dniu 24.11.2017 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Tarnowie P. G. umorzył postępowanie egzekucyjne z wniosku powodowego Banku z uwagi na bezskuteczność egzekucji. Pozwany zaskarżył tą czynność komornika, podając, że komornik umorzył postępowanie w oparciu o błędną podstawę faktyczną i prawną, bowiem wierzyciel kontynuował od kilku miesięcy egzekucję, po mimo faktu, że orzeczenie, na którym oparto klauzulę wykonalności utraciło moc.

(dowód: postanowienie z dnia 24.11.2017 roku k. 123, skarga na czynności komornika k. 121-122)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty bankowe przedstawione przez stronę powodową oraz dokumenty dotyczące postępowania egzekucyjnego przedłożone przez pozwanego, których moc dowodowa nie budziła wątpliwości Sądu.

Zeznania pozwanego były dla Sądu tylko częściowo wiarygodne w kwestii ,w której pozwany przestawił swoją sytuację materialną. W pozostałej części Sąd nie dał wiary pozwanemu, który okazał się osobą nieszczerą, manipulującą faktami. Nieprawdziwie podawał, że nie otrzymał wypowiedzenia umowy kredytowej. Przeczy temu treść pisma pozwanego z dnia 29.09.2015 roku, które skierował do powodowego Banku. Pozwany zasłaniał się niepamięcią w kwestiach dokładnych ustaleń z okresu pertraktacji z powodowym Bankiem.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie w zakresie żądanej kwoty 104.668,76 zł, na którą składają się kwota niespłaconej należności głównej w wysokości 97.575,27 zł wraz z skapitalizowanymi odsetkami umownymi w wysokości 7.075,49 zł i kosztami bankowymi do wysokości 18 zł.

W myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (tekst jedn.: Dz. U. z 2014 r. poz. 1497 z późn. zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności między innymi umowę kredytu w rozumieniu przepisów prawa bankowego.

Z przedłożonych przez powodowy Bank dokumentów wynikało, że strony zawarły 5.12.2014 roku r. umowę kredytu konsumenckiego co do kwoty 99.786,17 złotych. Zgodnie z twierdzeniami strony powodowej, na dzień wniesienia pozwu zaległości pozwanego z tytułu zawartej umowy wynosiły 97.575,27 zł jako należności głównej. Strona powodowa wykazała dokumentami, że określona wyżej wierzytelność jej przysługuje i jest wymagalna.

Obowiązująca od 18 grudnia 2011 r. ustawa z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (tekst jednolity: Dz.U. z 2014 poz. 1497 ze zm.) nie reguluje jednak całościowo kwestii wypowiedzenia umowy kredytowej.

Zgodnie art. Art. 75 ust 1 ustawy prawo bankowe według brzmienia na dzień wypowiedzenia umowy kredytowej w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w razie utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu.

W umowie zawartej przez stronnny w par 4 pkt 14 precyzyjnie określono sytuacje, w których powodowy Bank mógł wypowiedzieć umowę. Sąd Okręgowy uznał, że wypowiedzenie umowy kredytowej z dnia 5.12.2014 r. dokonane przez powodowy Bank okazało się skuteczne, bowiem pozwany nie uiszczył na moment wypowiedzenia umowy kredytowej zaległych należności wobec Banku, gdy według postanowień umownych brak w opłatach dwóch rat dawał powodowemu Bankowi uprawnienie do wypowiedzenia umowy kredytowej. Pozwany dysponował też wiedzą o tym, że istnieją zaległości w opłatach za raty kredytowe, gdyż z dokumentów przedłożonych przez Bank wynika, że wysyłane były na adres pozwanego monity ze wskazaniem zaległości i wezwania do zapłaty. Nie było podstaw do przyjęcia argumentacji pozwanego, że wypowiedzenie z dnia 21.09.2015 było nieskuteczne. Warunki do wypowiedzenia umowy zostały spełnione, a w informacji o wypowiedzeniu umowy, które doręczono pozwanemu listem poleconym za potwierdzeniem odbioru, określono wysokość zaległości w opłatach rozbijając je na zaległy kapitał i zaległe odsetki. Pozwany wbrew twierdzeniom podniesionym na potrzeby tego postępowania otrzymał wypowiedzenie umowy kredytowej. Poinformował o tym zresztą Bank w piśmie z dnia 29.09.2015 roku-k. 129

Wobec braku spłaty kwoty 97.575,27 zł przez pozwanego na rzecz Banku Sąd uwzględnił powództwo. Podkreślić bowiem należy, że obowiązek zwrotu kredytu przez kredytobiorcę jest jego podstawowym obowiązkiem wymienionym w art. 69 ust. 1 pr. bank. i oddaje istotę umowy kredytu, do którego odwołuje się art. 3 ust 2 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim.

Na podstawie par 12 ust. 3 pkt 2 umowy Sąd zasądził na rzecz powodowego Banku kwotę 18 zł tytułem opłat i kosztów bankowych.

Strona powodowa domagała się także skapitalizowanych odsetek umownych w kwocie 7075,49 zł. Z wyciągu z Ksiąg bankowych –k. 25 wynika, że kwota ta dotyczy odsetek karnych naliczonych do dnia 31.07.2016 roku wg stopy procentowej wynoszącej 10% w stosunku rocznym.

Sąd uwzględniając wysokość należności głównej na kwotę 97.575,27 zł opisanej w wyciągu z ksiąg bankowych nr (...) z dnia 31.07.2016 roku przyznał stronie powodowej odsetki karne tj. liczone w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku tj 12% w stosunku rocznym z uwzględnieniem automatycznych zmian w wysokości stopy kredytu lombardowego NBP zgodnie z par 4 pkt 11 umowy w okresie od dnia wymagalności roszczenia-wypowiedzenia umowy, który powodowy Bank określił na 5.11.2015 rok do dnia do dnia 31.07.2016 roku, skoro pozew złożono w dniu 5.08.2016 roku.

Sąd przyznał stronie powodowej zgodnie ze zgłoszonym roszczeniem również dalsze odsetki umowne za opóźnienie od kwoty 97.575,27 zł za okres od dnia 05.11.2015 r. do dnia 31.12.2015 r. w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP i od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP nie wyższej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie.

Ograniczenie odsetek maksymalnych za opóźnienie wynika z obowiązującej od 1.01.2016 roku treści art. 481 § 2¹ kc po nowelizacji Kodeksu Cywilnego dokonanej ustawą z dnia 9.10.2015 roku. Ponadto umowa kredytu łącząca strony określała wysokość jego oprocentowania. W par 4 ust 11 określono odsetki umowne- karne i sposób ich naliczania od zadłużenia przeterminowanego. Par 4 ust 12 umowy zawierał definicję zadłużenia przeterminowanego.

Zadłużenia wskazane przez powodowy Bank stało się zadłużeniem przeterminowanym na skutek braku płatności wymagalnych rat i wypowiedzenia umowy kredytowej. W wyroku zawarto zatem sposób liczenia odsetek od zadłużenia przeterminowanego stosownie do żądania pozwu. Zgodnie z art. 359 k.c. odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu.

Całkowicie chybiona była argumentacji pozwanego dotyczące nielojalnego postępowania Banku, który prowadził egzekucję na podstawie tytułu wykonawczego który utracił moc. Przede wszystkim powodowy bank uzyskał tytuł egzekucyjny na mocy, którego rozpoczął postępowanie egzekucyjne. Pozwany złożył sprzeciw po terminie, składając jednocześnie wniosek o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu. Dopiero postanowieniem z dnia 3.10.2017 roku-k 64 przywrócono pozwanemu termin do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty. Odpis postanowienia wraz z odpisem wniosku o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty pełn. strony powodowej otrzymał w dniu 11.10.2017 roku. W dniu 24.11.2017 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Tarnowie P. G. umorzył postępowanie egzekucyjne z wniosku powodowego Banku z uwagi na bezskuteczność egzekucji. Zbieżność czasowa wcale nie wskazuje, aby Bank przez kilka miesięcy prowadził egzekucję na podstawie tytułu, wykonawczego, który utracił moc.

Sąd nie podzielił też argumentacji pozwanego, iż powodowy Bank pominął procedurę umożliwienia mu spłaty zadłużenia na korzystniejszych warunkach zgodnie z art. 75 c ust 3 prawa bankowego, który stanowi, że Bank powinien, na wniosek kredytobiorcy, umożliwić restrukturyzację zadłużenia poprzez zmianę określonych w umowie warunków lub terminów spłaty kredytu, jeżeli jest uzasadniona dokonana przez bank oceną sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy. Zważyć należy, że art. 75c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (test jednolity: Dz. U. z 2016 r. poz. 1988 z późn. zm.) przewidujący taką procedurę wszedł w życie z dniem 27 listopada 2015 r., a zatem nie znajduje on zastosowania do umowy zawartej z pozwanym w dniu 5.12.2014 roku. Niezależnie jednak od powyższej regulacji jak wykazało to postępowanie pozwany prowadził z powodowym Bankiem negocjacje co do warunków spłaty wymagalnego zadłużenia. Pozwany przyznał tą okoliczność w swoich zeznaniach. Trudno podzielić zatem jego argumentację, że Bank nie umożliwił mu spłaty zaległości na nowych warunkach. Zaproponował powodowi spłatę zaległości w ratach po 1800 zł miesięcznie, lecz tą propozycje pozwany odrzucił.

W związku z powyższym Sąd uwzględnił powództwo w całości.

Sąd nie uwzględnił żądania pozwanego o rozłożenie zasądzonego świadczenia na miesięczne raty po 1000 zł. Art. 320 kpc pozwala w szczególnie uzasadnionych wypadkach rozłożyć na raty w wyroku zasądzone świadczenie. Takie uzasadnione wypadki zachodzą, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe spełnienie zasądzonego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (M. Jędrzejewska (w opracowaniu J. Gudowskiego) (w:) Kodeks postępowania cywilnego..., t. 2, red. T. Ereciński, s. 35; zob. też E. Gapska, Czynności..., s. 134; A. Góra-Błaszczkowska, Orzeczenia..., s. 40; M. Uliasz, Kodeks postępowania cywilnego..., s. 422).

Sąd uznał, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzą szczególne okoliczności uzasadniające zastosowanie tego przepisu. Przede wszystkim jak wykazało to postępowanie pozwany nie dysponuje realnymi możliwościami aby spłacać zobowiązanie wobec powodowego Banku w zaproponowany ratalny sposób. Posiada bowiem tylko jedno źródło dochodu, które obecnie wykorzystuje na spłatę innych zobowiązań kredytowych i leasingowych. Tymczasem przewidziane w art. 320 k.p.c. rozłożenie świadczenia na raty służyć ma przede wszystkim dłużnikowi, musi jednak dawać jednocześnie wierzycielowi szanse zaspokojenia się. By taki cel osiągnąć, dłużnik musi mieć realną możliwość spełniania świadczenia w formie ratalnej, w przeciwnym razie bowiem ani on sam nie odczuje ulgi, ani wierzyciel nie zostanie należycie zaspokojony, a wszystko zakończy się i tak postępowaniem egzekucyjnym. Rozłożenie zasądzonego na rzecz powodowego Banku świadczenia na raty nie pozwoliłoby osiągnąć celu, któremu instytucja ta ma służyć. Faktycznie doprowadziłoby tylko do utrudnienia i przesunięcia w czasie możliwości egzekucji wobec pozwanego.

Ponadto podkreślić z całą stanowczością należy, że ochrona, jaką zapewnia pozwanemu dłużnikowi art. 320 k.p.c. nie może być stawiana ponad ochronę wierzyciela w procesie cywilnym i wymaga uwzględnienia wszelkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu podmiotu inicjującego proces. Sposób rozłożenia na raty wskazany przez pełn. pozwanego miałby niekorzystny wpływ na sytuację wierzyciela, bowiem faktycznie doprowadziłaby do zmiany warunków umowy kredytowej z ustaleniem niższych rat kredytowych niż w czasie obowiązywania umowy. Z całą mocą należy zaakcentować, że instytucja rozłożenia na raty nie ma na celu weryfikacji postanowień umownych łączących strony w sposób dogodny dla dłużnika. Akceptacja sposobu zaprezentowanego przez pozwanego doprowadziłaby do wypaczenia instytucji z art. 320 kpc. Ochrona jaką zapewnia pozwanemu dłużnikowi art. 320 k.p.c. nie może być stawiana ponad ochronę wierzyciela w procesie cywilnym, tym bardziej w sytuacji gdy dłużnik już raz okazał się niewiarygodny pod względem finansowym.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z art. 98 kpc. Zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej uiszczoną opłatę od pozwu w kwocie 1309 zł, oraz koszty zastępstwa prawnego w wysokości 7200 zł zgodnie z par 2 pkt 6 rozporządzenia MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w brzmieniu na dzień wniesienia pozwu, gdyż zwolnienie od kosztów sądowych przyznane pozwanemu nie dotyczy obowiązku zwrotu kosztów poniesionych przez stronę przeciwną, a wygrywającą proces. Kosztami pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu, wobec przegrania przez niego sprawy obciążono Skarb Państwa, przyznając adw. B. B. kwotę 4.428zł w tym VAT w oparciu o par 4 ust 1 i 3 w zw. z par 8 pkt 6 rozporządzenia MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. Nieuiszczonymi przez strony kosztami procesu obciążono SP.

SSO Maria Tokarz